

**Barbora Hlaváčová, Komunita reiki: Motivace k praktikování postmoderního náboženství, HTF UK
2015**

Posudek oponentky

Práce se pokouší rozklíčovat motivace k praktikování reiki v rámci komunity kolem Zbyňka Kostrhuna alias mistra Aladina. Autorka nejprve v metodologické části předkládá stručný nástin práce a analyzuje vlastní předporozumění, v druhé části obecně vymezuje hnutí new age, ve třetí charakterizuje reiki a jeho hlavní témata a fenomény, se kterým pracuje. Ve čtvrté části se pak konečně dostává ke svému hlavnímu tématu, kterým je motivace, stručně nastíní hlavní teoretické koncepty, které s ní pracují, a pak tyto koncepty aplikuje na rozhovory, které vedla s třemi členy hnutí kolem mistra Aladina.

Práce se pohybuje na samé hranici přijatelné subjektivity – autorka otevřeně přiznává, že patří ke komunitě kolem mistra Aladina, ale namísto toho, aby od toho odrazila a pokusila se o objektivní přístup, staví se k veškerým informacím pocházejícím od Aladina značně nekriticky a bere je bez jakýchkoli výhrad. Zachází místy dokonce až tak daleko, že popisuje vlastní mocné zážitky při iniciaci, a chybí jen málo, aby otevřeně sdělila čtenáři, že reiki doopravdy funguje. Nešvar věřit „svým“ mistrům každé slovo také vede k množství vágností – v textu mnohokrát najdeme neověřené informace, které převzala z textů svých guruů, uvozené výrazy jako „prý“ (41), „zřejmě“ (44) a „uvádí, že existuje jakési reiki Radiance“. Zde by byla nepochybně na místě poctivější rešeršní práce a mohutnější bibliografie - bez ní je práce povrchní a podezřele připomíná poněkud sofistikovanější verzi středoškolského „referátu“. Dalším obsahovým problémem je snaha testovat příliš mnoho teorií na příliš malém počtu respondentů: slečna Hlaváčová vyzpovídala celkem tři členy skupiny a pak se na ně pokusila aplikovat celkem třináct různých teorií vysvětlujících motivaci ke konverzi. Nikterak nepřekvapuje, že se dobrala velmi rozpačitých výsledků – jinak tomu za tohoto nastavení ani být nemohlo. Smutné je, že v závěru práce sama přiznává, že na to, aby měly výsledky vůbec nějakou výpovědní hodnotu, by bylo potřeba hlubšího výzkumu – nabízí se tedy otázka, proč jej autorka nepodnikla. Logickým důsledkem všeho výše uvedeného je fakt, že slečně Hlaváčové nakonec nezbylo než uzavřít práci osobní dojmologií ve stylu „myslím si, že asi“ a „uvidíme do budoucna“. Zde se opravdu od vysokoškolských nároků vzdalujeme poměrně dost.

Po formální stránce je práce v pořádku – je vybavená hubenou, ale přeci jen celkem reprezentativní bibliografií, kde nechybí klíčové práce, a odpovídajícím poznámkovým aparátem. Práci pouze poněkud kazí chyby, překlepy a chybějící interpunkce, stejně jako občasné omyly („Otto Štampach“). Ocenění naopak zaslouží dobře promyšlená a jasná struktura argumentace.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuji hodnocení **dobře**.

Zuzana Kosticová, Ph.D.
Katedra religionistiky HTF UK